

Antoni Caimari i Alomar és un personatge original, gairebé únic. En aquest món on ningú no fa res per res, ell es mou sols per la voluntat d'ajudar els creadors. Els qui tenen alguna cosa a dir, els qui no es conhorten dins el sistema, els qui fugen d'allò que cal fer per a fer allò que volen fer. Ha creat un veritable refugi d'artistes –“una ONG de la cultura i de l'art, que ha nascut per a potenciar allò que no es potencia, allò alternatiu, allò revolucionari”– en un petit poble del centre de Mallorca, Búger, que amb prou feines si té un miler d'habitants. La seva Fundació ACA, després de 35 anys d'existència, és coneguda internacionalment. Hi van compositors de tot el món a passar-hi uns dies, s'hi poden trobar escriptors, professors, intel·lectuals, poetes, músics, directors de cinema... i una variada mostra de creadors que en l'espai serè de Son Bielí –el nom de la casa, que, de fet, són diverses cases, ampliades amb els anys– troben la tranquil·litat, l'espiritualitat i quasi la màgia, com si fossin en un monestir laic, per a deixar sorgir des del seu interior la capacitat creativa en qualsevol de les arts que ACA impulsa.

Antoni Caimari. Caimari va néixer el 14 de novembre del 1943 en una família molt rica de sa Pobla, poble agrícola del centre de Mallorca, pròxim a Búger. Per nissaga era destinat a mantenir els negocis familiars. Però

El somni d'un creador fet realitat

Antoni Caimari i Alomar (ACA) és el creador i l'ànima de la Fundació Àrea Creació Acústica (ACA), a Mallorca.

el jove Antoni tenia unes altres inquietuds. Sobretot una: la música. Ja de nin, a 8 anys, s'emocionava escoltant Beethoven. Era la seva passió. Aviat començà a tocar d'oïda. Mai no estudià música. No li feia falta. Era quelcom natural en ell. La música li sortia del racó més profund. Hi tenia tanta passió que des de ben jove va veure clar que es voldria dedicar a crear música. No pas professionalment, sinó creativament, emocionalment, absolutament. “L'art no és professió necessàriament,

la creació no és igual que la professió. Un professional de la música podrà executar bé, però no serà un creador. Aquesta diferència és important. A mi m'interessa –sempre m'ha interessat– la creació”, explica Caimari.

El creador d'ACA es veu a si mateix com un trencador, un esperit lliure i rebel. En tot. Fins i tot en allò més íntim. L'amor. “Sense el qual no hi ha res a la vida”. A 22 anys es va enamorar d'una treballadora de l'empresa familiar. La benestant i ultraconservadora família s'oposà aferrissadament a la relació. “O ella o nosaltres”, li digueren. No s'ho pensà gens: ella. El desheretaren. El qui havia de ser un dels hereus d'una considerable fortuna es quedava sense res per amor. Amor a una dona i amor, també, a una vida com volia viure-la, dedicada a la passió musical.

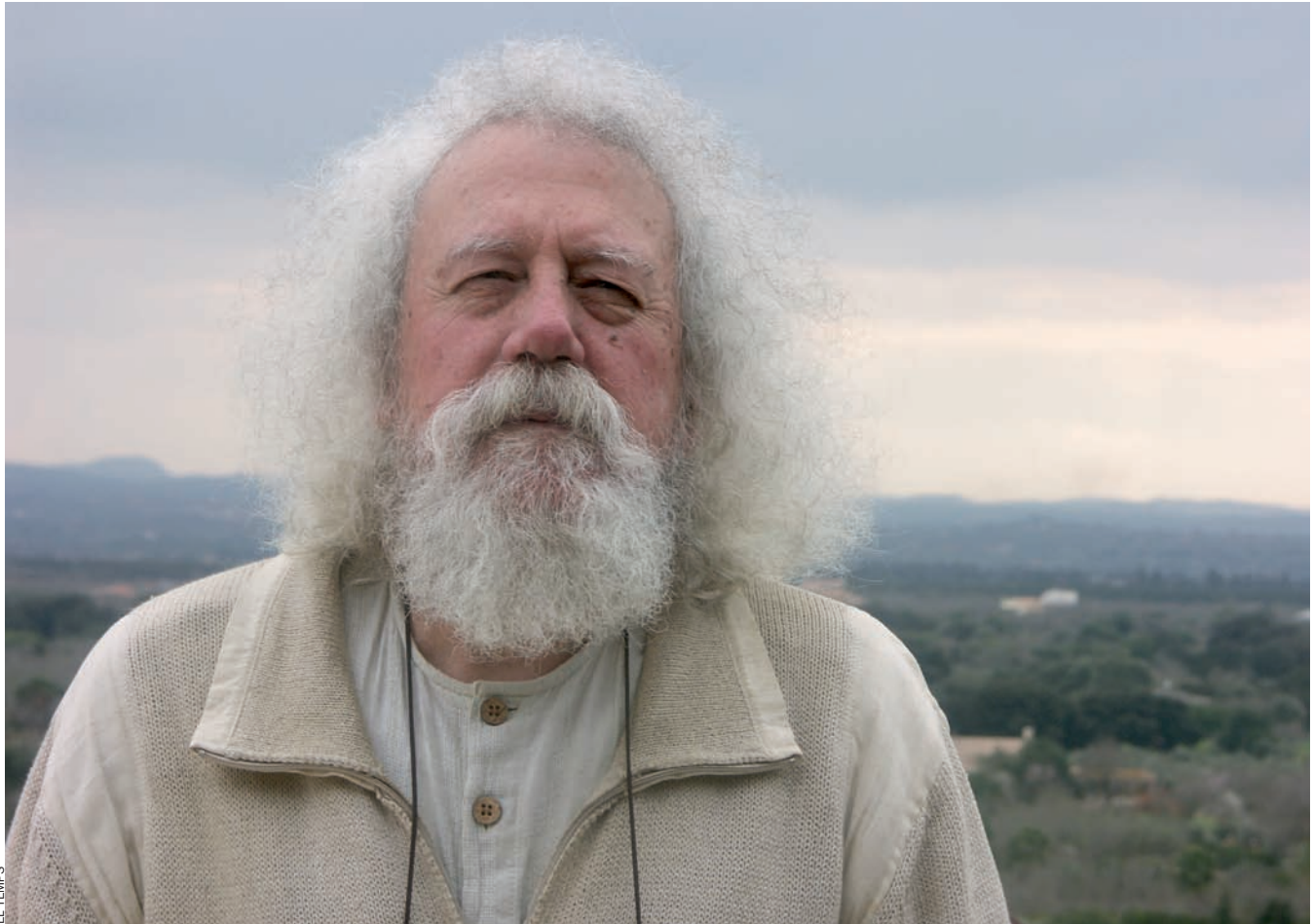
Amb la seva esposa, es dedicaren a distribuir a les Balears els productes Bayer –fitosanitaris i per a manescals, no pas els medicaments– durant molts d'anys. Així pogueren viure i Antoni pogué pagar el seu somni. Crear una fundació que es dedicàs a promoure l'art, la creació musical. Així va néixer el 1975 allò que posteriorment fou ACA. Aleshores no tenia nom. Ni li feia cap falta. Simplement feien feina. Caimari, que ha compost més de 300 obres, tenia 35 anys quan començava a fer realitat el seu somni i, també, quan editava el primer disc. Cinc anys

ACA, una activitat ingent

L'activitat més coneguda de la Fundació ACA és l'organització de l'Encontre de Compositors que anualment, des de fa 31 anys, canalitza a Mallorca un bon grapat de virtuoses. A la darrera edició, entre l'octubre i el desembre de l'any passat, el públic pogué gaudir de concerts, entre més, de Ricardo Descalzo (piano), Hans Hellsten (orgue), Josep Sbert (guitarra), Diego Fernández (piano) i Tomeu Moll (piano). I, a més, i com sempre, l'Encontre serví perquè els compositors fessin uns dies de companyonia i compartissin col·loquis. A banda de l'Encontre, ACA acull la Unió

de Músics, creada quasi al mateix temps que la Fundació; té una Àrea d'Imatge que explora la creació videogràfica; també acull els Amics de l'Orgue –que anualment organitzen una setmana de concerts amb aquest instrument–; investiga a través del Centre de Documentació i de Recerca Històrica Musical; impulsa la creació literària a través de l'Aula Poètica; experimenta amb flora autòctona mallorquina mitjançant Sa Vacal - Espai Verd... Fins i tot té una Aula Gastronòmica que investiga, experimenta i preserva els menjars tradicionals mallorquins.

Però, deixant de banda tot això, ACA és també un lloc de trobada. A les cases de Son Bieló hi ha quatre cel·les perquè els visitants hi pugin fer nit. Alguns compositors s'hi estan dies per a treballar com si es tractàs d'un monestir. La il·lusió de Caimari és poder fer una ampliació aviat per a arribar a tenir dotze cel·les. El projecte era previst, però la crisi econòmica ha aturat les ajudes públiques. També hi ha un menjador ben ample que pot ser usat per qualsevol que vulgui. Normalment s'hi reuneixen grups que, en canvi, donen a ACA allò que poden i volen, la simple voluntat. “Això no és cap restaurant, és perquè la gent s'hi reunesqui, facin el dinar o el sopar i gaudesquin de la gastronomia en aquest espai”, explica

Antoni Caimari i Alomar, fundador de l'Àrea Creació Acústica (ACA), a Mallorca.

després, el 1980, creava l'Encontre de Compositors i al mateix temps un amic li suggeria el nom i la legalització

Caimari. L'única condició que els és imposada és que després deixin les taules netes.

Potser l'espai més emblemàtic d'ACA és la sala de música. Allà on Caimari experimenta i crea al piano o bé uns altres concertistes ofereixen mostres del seu art. La sala és un perfecte resum de la filosofia del creador de la fundació: el piano i l'equipament acústic són perfectes per a fer música i escoltar-ne. Les cadires, relativament escasses, del públic basta que siguin de les més modestes que hi ha al mercat, de les de *director de cinema* que hom pot trobar a qualsevol botiga. Així és Caimari i així és ACA: dóna importància a allò que en té i no a l'aparença.

de la Fundació ACA. Així va néixer oficialment, però "realment la crearem el 1975, perquè allò que diguin els papers, tant li fa...". Caimari no és gaire amic dels papers ni dels títols. És un músic autodidacte. "No crec en els conservatoris, que no fan sinó avortar la capacitat de creació." ACA, així, esdevé sovint com una mena de centre de recuperació de músics que, "malgrat haver passat pels conservatoris", poden ser recuperats "per a la creació"; la música, repeteix Caimari una vegada i una altra, "no pot ser constreta per les normes d'un conservatori. L'art és la culminació d'un procés, no quelcom que s'estudia en una aula. L'art no és mecànica. Un professional pot tenir bona mecànica, però no serà un creador".

Per al compositor mallorquí l'art és revolucionari perquè "és trencador; Beethoven i Bach eren revolucionaris, ningú no els entenia al principi; ho eren tots els grans creadors, revolucionaris; l'art és alternatiu i revolucionari. Si l'art no és revolució, queda estancat".

Caimari ha sistematitzat vuit passes en la creació artística. La primera, "l'amor" a allò que fas: "és la plataforma bàsica". La segona, la vocació: "sense la qual pots plegar". La tercera, la il·lusió, "el motor que et fa perdre". La quarta, el risc: "Sense risc no hi ha evolució." La cinquena, el misteri, "allò que queda per descobrir". La sisena, la inspiració, "el producte de la trajectòria de les cinc passes anteriors". La setena, l'equilibri, "l'estadi més difícil de trobar". I quan ho tens tot, finalment, l'energia transcendental, "l'energia de la qual parla Beethoven, allò que et permet de crear i ser, per tant, a la fi, creador".

A 67 anys, Caimari és ple de projectes i il·lusions, malgrat que les imprescindibles ajudes públiques per a les seves iniciatives hagin minvat considerablement per la crisi: "És una pena que els polítics no entenguin que l'art i la creació és allò més important per a un poble."

Miquel Payeras